

ΘΥΜΑΜΑΙ: Της πήραν το σπίτι και ούτε να το δει δεν της άνοιξαν

/ Γενικά Θέματα

Μικρή αναγκάστηκε να φύγει από τη γειτονιά της στην Κύπρο. Όταν μετά από χρόνια επέστρεψε, οι Τούρκοι το είχαν πάρει και ούτε την άφησαν να το δει. Είχε προηγηθεί η τουρκική εισβολή στη Μεγαλόνησο και η κατάληψη της όμορφης Κερύνειας και όλου του βόρειου τμήματος. Ο πόνος της ήταν διπλός, αφού είχε χάσει εκείνα τα χρόνια της εισβολής τον μικρότερο αδελφό της, που ήταν στρατιώτης και χάθηκαν τα ίχνη του. «Ποτέ δεν μάθαμε απολύτως τίποτε γι' αυτόν, παρά τις προσπάθειές μας», μου είχε πει πριν πολλά χρόνια, η Εύα Παναγή, εκπαιδευτικός στο Μπρούκλιν.

Θυμάμαι που μου είχε διηγηθεί το ταξίδι της στην Κύπρο που γεννήθηκε.

Όταν άνοιξαν για πρώτη φορά τα σύνορα μεταξύ της ελεύθερης και της κατεχόμενης Κύπρου, η Εύα Παναγή πήγε στην Κερύνεια μαζί με τα αδέρφια της.

«Ήταν εντελώς αλλαγμένη», μου είχε πει με πόνο στη φωνή. «Τούρκικες ονομασίες παντού, σε καταστήματα και στους δρόμους. Ολα τα σπίτια τα κατοικούσαν Τούρκοι. Πήγαμε στην παλιά μας γειτονιά κοντά στο λιμάνι και βρήκαμε το πατρικό μας σπίτι. Χτυπήσαμε την πόρτα και ενώ οι Τούρκοι που έμεναν εκεί μας είδαν από το μπαλκόνι, δεν μας άνοιξαν να μπούμε μέσα. Είχε ξαναπάει εκεί η αδελφή μου και τη γνώρισαν όταν πλησιάσαμε, γι' αυτό και δεν άνοιξαν. Πήγαμε δίπλα, στο σπίτι του παππού μου, αλλά οι Τούρκοι το είχαν μετατρέψει σε μικρό ξενοδοχείο».

Κατασυγκινημένη ήταν η Εύα Παναγή όταν αντίκρισε το πατρικό της σπίτι που το πήραν οι Τούρκοι.

Δίπλα στη γειτονιά, υπήρχε μια μικρή εκκλησίτσα, η Παναγία, που ήταν η παλιά εκκλησία της Κερύνειας, θυμάμαι ότι μου είχε πει. Υπήρχε μια μεγάλη αυλή, περιτριγυρισμένη με ψηλό τοίχο. Κάθε απόγευμα, μετά τη μελέτη, συνήθιζαν οι μαθητές να μαζεύονται εκεί για να παίξουν. Ο τοίχος ήταν γκρεμισμένος, η στέγη ήταν πεσμένη κάτω. Ήταν ένα ερείπιο απέναντι από το λιμάνι της Κερύνειας. Ο,τι είχε μέσα το είχαν κλέψει οι Τούρκοι.

Τα χρόνια πέρασαν και η Εύα Παναγή ήλθε στην Αμερική. Μετά από μακροχρόνια ασθένεια έχασε τον άνδρα της, με τον οποίο έκαναν δύο παιδιά.

Δραματικές στιγμές πέρασε για άλλη μια φορά, όταν έγινε η τουρκική εισβολή

στην Κύπρο και ήταν εκεί η μητέρα και τα αδέρφια της. Ο πατέρας της είχε πεθάνει νωρίτερα. Για πολλές μέρες δεν ήξερε πού βρίσκονται και πώς είναι. Μετά από καιρό έμαθε ότι η μητέρα της είχε μείνει στα κατεχόμενα, γιατί δεν ήθελε να αφήσει τους δικούς της.

Από μικρή ήθελε να γίνει δασκάλα. Όταν μαζεύονταν τα παιδιά της γειτονιάς στο σπίτι της, τα έβαζε και κάθονταν στα σκαλοπάτια, σαν να ήταν θρανία, κι αυτή κρατώντας ένα ξυλάκι, έκανε τη δασκάλα. Στην οικογένεια υπήρχαν δύο εξαδέλφες της μητέρας της που ήταν δασκάλες.

Στη Ν. Υόρκη, όλοι την αγάπησαν ως άνθρωπο και ως δασκάλα.

Θυμάμαι ότι μου είχε πει, με συγκίνηση, ότι κάποτε οι γονείς δύο μαθητών της της έστειλαν μια συγκινητική επιστολή. Την ευχαριστούσαν, συγκεκριμένα, για το «θαυμάσιο δώρο» που έδωσε στα παιδιά τους, δηλαδή τους δίδαξε τη γλώσσα των παππούδων τους, όπως τόνισαν. Και ακόμα περισσότερο, τους δίδαξε τον πλούτο και την ομορφιά του ελληνικού πολιτισμού και της ένδοξης ιστορίας του ελληνικού έθνους.

Μια άλλη φορά, συγκινήθηκε πάρα πολύ, όταν την είχε πλησιάσει, την αγκάλιασε και τη φίλησε κάποιος που συνόδευε τη γυναίκα και τα παιδιά του στην εκκλησία. Η Εύα Παναγή νόμιζε ότι έκανε λάθος και ξαφνιάστηκε. Ήταν όμως ένας από τους παλαιούς της μαθητές, ο οποίος έδειξε μεγάλη χαρά όταν τη συνάντησε μετά από πολλά χρόνια.

Η Εύα Παναγή ήταν πάντα υπερήφανη γιατί παλαιοί μαθητές της διέπρεψαν στην κοινωνία. Πολλοί από αυτούς έγιναν επιστήμονες, γιατροί, δικηγόροι, επιχειρηματίες κ.ά. «Το να βλέπεις επιτυχημένους από κάθε πλευρά τους παλαιούς εκείνους μαθητές, σου δίνει μεγάλη ικανοποίηση», θυμάμαι ότι μου είχε τονίσει. «Τους βλέπεις να μπορούν να προσφέρουν τόσα πολλά και ως ομογενείς και ως Αμερικανοί στην κοινωνία. Σε κάνει να σκέπτεσαι ότι δούλεψες, κουράστηκες, έδωσες την ζωή και την ψυχή σου και τώρα βλέπεις όμορφα αποτελέσματα που σε κάνουν να ξεχνάς όλους τους κόπους εκείνης της εποχής».

ekirikas.com